

Sái Rám

časopis Satja Sái Organizace ČR

Duchovní praxe určuje charakter člověka.

Charakter určuje osud, špatný či dobrý. Charakter je vytvářen vykonáváním dobrých činů. Činy zase vychází z myšlenek a motivů. Kdykoli se objeví myšlenka, člověk by měl zkoumat, zda je dobrá nebo špatná, jestli přinese společnosti dobro, nebo způsobí škodu. Činy by měly být založeny na takovém sebedotazování. Bylo by chybou kohokoli vinit z našeho neštěstí. Naše myšlenky a činy jsou zodpovědné za naše nesnáze. Člověk, který má pouze čisté myšlenky a dělá všechny činy s pevnou vírou v Boha, bude zahrnut boží milostí.

Promluva z 21. července 1986

Jóga márga

Promluva Šrí Satja Sáí Báby, letní kurz 16. června 1977

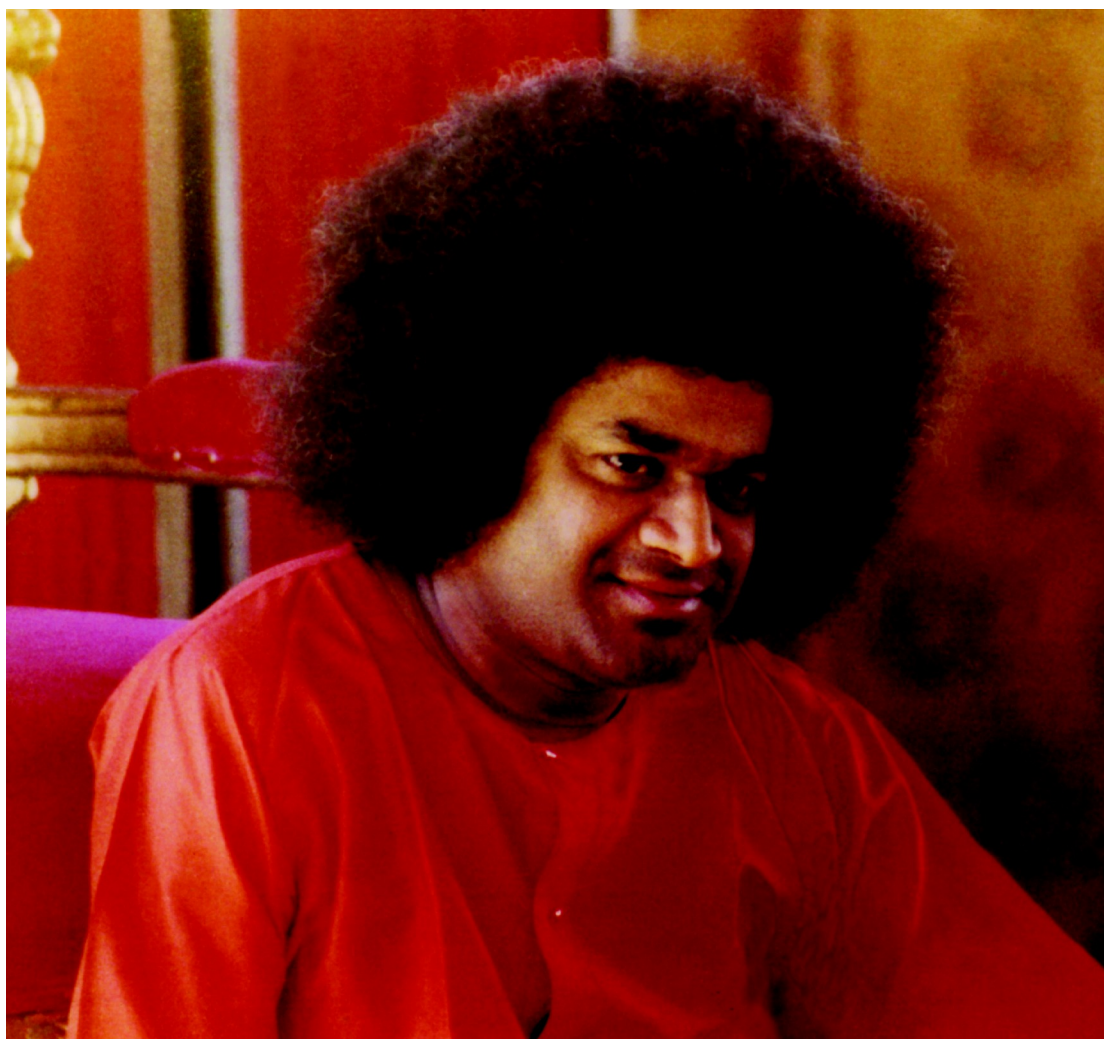
Vtělení lásky!

Mohou kapky vody utišit žízeň nebo zrníčka rýže hlad? Uvědomění si pravdy o stvoření a stvořiteli vyžaduje tvrdou disciplínu a vytrvalou víru v cesty, které nám ukázali mudrci. Tyto cesty vedou člověka k cíli pomocí dotazování, oddanosti, odevzdané práce, meditace, bohoslužby a podobných disciplín.

Také je tu proces jógy, která je v přítomné době šířena jako prostředek seberealizace pro ty, kteří ji praktikují. Jóga se vyučuje a šíří jako jistý a jednoduchý prostředek vedoucí k osvobození.

Nováčci a obyčejní lidé jsou uváděni v omyl velkými sliby a měli by být včas varováni, že možnosti jógy, jak je teď vyučována a formulována, mají své meze.

Úplně první zásada jógy jako duchovní disciplíny je „přemoci vzrušení mysli“. Ale to se lehčeji řekne, než dokáže, protože mysl musí být mrtvá, ne uspaná. Jistě jsou lidé, kteří dosáhli tohoto vítězství, ale nikdo z nich vám nebude k dispozici, aby vás vedl ke kontrole mysli a k vítězství nad ní. Byli by tak ponořeni do blaženosti, že je požadavky těla, času, řetězu

příčiny a následků atd., nikdy nemohou zasáhnout.

Jóga je splynutí jedince s univerzálním

Co lze očekávat od učitele jógy, je jen nařazený, omezený pseudotyp *jóga-daršanu* (jogínská vize nebo realizace), protože jen ti, co se zastavili v půli cesty jógy, vystoupí jako instruktoři a průvodci. Kdo prošel celou délkou cesty, musí nutně zanechat svět a jeho požadavky za sebou.

Jóga znamená jednotu nebo spřežení a jednotlivá duše musí být spřežená s univerzální duší. Jednotlivá duše musí nalézt své naplnění v celku, jehož je částí. Tak jako řeka odnášejí své vody zpět do moře, šťastny, že nakonec ztratí svá omezení, svá jména, své rozměry atd., podobně i jednotlivec splyne s Univerzálním. To je jóga. Jóga je to, co potká loutku ze soli, když se vhodí do mořské hlubiny, aby se odhadla hloubka vody. I sůl pochází z moře a spojí se s mořem.

Člověk má pět pouzder (*kóša*), které obalují jeho individualitu – materiální (*annamaja*), vitální (*pránamaja*), mentální (*manómaja*), intelektuální (*vidžňánamaja*) a pouzdro blaženosti (*ánandamaja*). Když se člověk obrátí od světa objektivního k subjektivnímu ve svém nitru, může obnažit svou individualitu a dosáhnout své blažené přirozenosti. Ale většina lidí si libuje v tom úplně prvním pouzdře – v materiálním – a zůstávají upoutáni a zapleteni v materiálních snahách a zábavách. Člověk si neuvědomuje, že vidí jen to, co vidět chce; nevidí dál než na své potřeby. Proto, pokud jeho přání nejsou očištěná a zjasněná, nemůže proniknout do vnitřního království radosti.

Různá duchovní centra (čakry) v těle

Zeptáte-li se kohokoliv, odkud pocházejí slova, která vyřkne, odpoví, že pocházejí z hlasivek. Ne, hlasivky dokážou tvořit zvuk, ale ne slova. Páteř, od nejnižšího bodu až po bod uprostřed čela, se podobá vlně (indický hudební nástroj), jejíž struny, jsou-li napnuté, při hře rezonují. V těchto oblastech se uplatňují vitální a mentální obaly. Když se hrající prsty zastaví

a tlačí na pražce umístěné na vlně v nepravidelných vzdálenostech, ozývají se různé tóny a poskytují potěšení. Když se mysl rozhodne pro nějakou ideu, která má být sdělena, životní síla zahraje na struny a slova se vynoří.

Múladháračakra, nejnižší z čaker (jedno ze sedmi duchovních center v těle) na dolním konci páteřního kanálu, je ztělesněním přírodního principu. Proto je příbuzná s materiální stránkou člověka. Je to základní koncept země, souvisící s hmatem.

Svádhíštánačakra (bod, kde sídlí vědomí) v místě pupku je ochráncem vitální stránky jedince. Je to princip ohně, pramen a zdroj tepla v těle, udržující zažívání a chránící před změnami prostředí.

Manipúrikačakra (centrum zažívání) je dalším centrem výše na páteři. Je principem vody, napomáhá krevnímu oběhu jak do srdce, tak ze srdce do všech částí těla.

Anáhatačakra (prabuňka) je v oblasti srdce. Ztělesňuje princip vzduchu, ovládá proces dýchání – vdechy a výdechy – tak nezbytný pro život a aktivitu. Také oživuje páteřní sílu a přebíhá přes pražce vnitřní vlny.

Višuddhačakra je v hrdelním důlku blízko štítné žlázy. Reprezentuje princip prostoru a podporuje zvuk a sluch.

Ádžňáčakra (centrum božího vedení) v teče uprostřed čela ztělesňuje vidění – skvělost uvědomění – neboť dosáhne-li člověk této čakry, zahlédne pravdu, je proměňován a stává se průsvitným. Je to jen krůček ke konečné realizaci, kdy je dosaženo *Sahasráračakry* (centra kosmického vědomí). To je dovršení všech duchovních disciplín, konec všeho hledání.

V prvních dvou čakrách působí stadium chtění, v dalších dvou stadium usilování a stadium uvědomění je nejpatrnější ve dvou posledních. Uvědomění je latentně přítomno v každé z nich, je připraveno vyjít na povrch, když budou odstraněny závoje nevědomosti. Životní síla

jedince sídlí jako blesk v lůně modrého oblaku mezi devátým a dvanáctým prstencem páteře. Bude čilá a probuzená, jen když bude konána jakákoliv duchovní disciplína, po očištění charakteru a návyků.

Nutné kvalifikace pro aspiranty jógy

Vydá-li se někdo na cestu jógy, když jsou jeho smysly ještě mocné a převládají, pak účinek na jeho city a vášně bude katastrofální. Takový člověk bude nevyvážený a bude říkat a psát prostopášnosti o sobě a jiných. Znal jsem mnoho případů, kdy takoví duchovní aspiranti zbloudili. Proto se zdůrazňuje, že ovládnutí niterných vášní a citů, odtažení mysli od vnějších zábav, získání schopnosti snášet horko a zimu, strach a radost, zisk a ztrátu atd. s klidnou myslí, vírou ve svaté spisy a ve zkušenost mudrců, spolu s vyrovnaností a statečností jsou kvalifikace pro aspiranty. Jóga, tak jak je dnes vyučována a jak je studována, je přinejlepším jen systém tělesných cviků, prostředek, jak získat zdraví a pocit fyzické pohody. Nemůže být duchovní disciplínou, která vede k seberealizaci.

Tělo, jež se skládá z pěti elementů, může být těmito cviky jógy ovlivňováno. Mysl nemá žádnou vlastní osvětlující moc; podobně jako měsíc může jen odrážet světlo slunce nebo *átmana* v nitru. *Átmana* lze poznat pouze láskou. Všechna tvrzení opačného rázu jsou falešná a míjejí cíl. Prostřednictvím *kundaliníšakti* (božské síly, která stoupá čakrami zároveň s rozvojem člověka) a jejím výstupem čakrami je téměř nemožné realizovat

univerzálního *átmana*. I když je realizován, zážitek není sdělitelný lekcemi. Musí se získat víze Jediného bez jakéhokoliv druhého, jen tehdy to může být to pravé. Jádro každé bytosti musí být poznáno jako Jedno.

Byl jednou jeden *guru* (duchovní učitel), který zasvěcoval žáka do Nárájana mantry opěvující boha Višnu: „*Óm namó Nárájana*.“ Když od něho žák odcházel, zavolal ho *guru* zpátky a řekl: „Měj obraz boha Višnu před svým duchovním zrakem, když budeš *mantru* (posvátná formule) opakovat.“ Žák odcházel, ale *guru* ho zavolal znovu zpět a řekl: „Ale dávej pozor, abys nemyslel na opici, když budeš recitovat jméno a rozjímat nad formou.“ Žák souhlasil, ale kdykoliv si sedal k meditaci, nemohl se zbavit opice. Stále si říkal, že by neměl myslet na opici, ale ta trvale nakukovala do jeho vědomí. Tak si šel postěžovat guruovi a zeptal se ho na radu.

Guru řekl, že Nárájana je všudypřítomný a imanentní v každé bytosti, a proto o něm může meditovat jako o realitě každé bytosti, která se mu zjeví. Jak můžete oddělovat něco jako ne-Bůh od něčeho, co je Bůh? Všechno jsou údy, orgány a buňky jeho těla. Když oddělíte všechny takové údy, orgány a buňky, co zbude z těla?

Proto se nedejte vést cestou jógy (*jógamárge*). Je plná nebezpečí, jelikož nemůže být dostatek schopných učitelů. Ale cvičení různých pozic těla, nápomocných při ovládnutí mysli, může za správného vedení být vždy praktikováno pro zlepšení zdraví.

Rozvíjejte pocit spolupráce, lásky a respektu ke každé bytosti.

Pokud chcete šířit harmonii, je prvním pravidlem kontrola jazyka. Nedovolte všem myšlenkám, aby šly okamžitě ven. Vybírejte, přemýšlejte a potom mluvte. Mluvte tiše, laskavě a bez zlých úmyslů v srdci. Mluvte, jako kdyby jste se obraceli na Sáiho, který je v každé bytosti. Používejte jazyk k recitaci božího jména. Používejte nohy k chůzi po čistých a svatých stezkách, používejte srdce k očištění myšlenek a pocitů.

Satja Sai promlouvá, kniha 5, kap. 15, 26. března 1965

Šrí Satja Sáí Bába

GÍTA VÁHINÍ – Svaté slovo boží

KAPITOLA 18

„Jelikož *uttarájana márga* je osvícena posvátným světlem *džňány*, je poctěna názvem bílá stezka (*sukla márga*). *Dakšinájana márga* je temná, plná nevědomosti (*adžňána*) a netečnosti (*tamas*). Proto se jí říká temná stezka neboli *kršna márga*. Ti, kteří odkládají tělo a putují v období *uttarájany*, jdou po bílé stezce a dosahují osvobození (*mókša*), stavu prostého iluzí, sídla a zdroje *brahmánandy*, z něhož není návratu do tohoto světa jmen a forem, do této arény vtělených bytostí. Ti, kteří putují po temné stezce v období *dakšinájana*, opět ponosou fyzickou schránku, nazvanou tělo (*déha*), která podléhá zrození a smrti.

Uttarájana není ani tak časové období jako stav mysli. Ti, kteří odkládají tělo ve světle plného poznání sebe sama, pokračují po stezce *uttarájana*, zatímco ti, kteří umírají v nevědomosti o své *átmické* podstatě, postupují po cestě tmavé, *pithrijana* neboli *dakšinájana*.

Z *gun* je *sattvaguna* čistá a zářivá, *tamóguna* temná, a proto se rozlišují protikladnou bílou a černou barvou. Obě odpovídají dvěma jemným nervům (*nádí*), nazývaným *ida* a *pingala*. *Ida* probíhá po levé, *pingala* po pravé straně *sušumny*. *Idanádímárga* je stezka měsíce a *pingalanádímárga* je stezka slunce. Jogíni jdou po sluneční stezce a ostatní po měsíční. To je další z nezapomenutelných tajů.

Všechno, co se narodilo, končí smrtí; *samjóga* vede k *vijóze*. Konstrukce musí nutně vést k destrukci toho, co bylo konstruováno. Je zákonem přírody, že zrození musí vést ke smrti a smrt ke zrození. Stadium bez příchodů a odchodů je stav, kdy je vizualizováno univerzální *brahma*, neboť je-li *brahma* všudypřítomné, kde by mohlo být místo, odkud by se mohlo přicházet nebo kam by se odcházelo?

Nemůže být nejmenší pochybnost o tom, že tento stav je dosažitelný pro všechny, že každý může dosáhnout tohoto vítězství. Není k tomu třeba ani žádné zvláštní úsilí, obzvláštní štěstí nebo speciálně projektovaný úkon. Stačí, je-li mysl stále zaměřená na *paramátman* a nepřetržitě rozjímá o Bohu. Tím se očistí a klam, který na ní ulpívá, zmizí. To samo o sobě je *mókša*, neboť co jiného je *mókša*, nežli *móha-kšaja* neboli odstranění klamu? Ten, kdo dosáhl zničení klamu, dosáhne stavu *brahma* (*brahmatva*) nezávisle na tom, jak zemřel. Takový člověk se nazývá „*džňánin*“.

Tu Ardžuna přišel s otázkou: „Kršno,“ řekl, „není mi zcela jasné, čemu říkáš *džňána*. Je to poznání nabyté nasloucháním učitele? Nebo učení nasbírané ze *šáster*? Či poznání z bohatých zkušeností předané těmi, kteří je sami zažili? Které z těchto poznání osvobodí člověka z otroctví?“

Na to Kršna odpověděl: „Každý druh poznání, o němž ses právě zmínil, je důležitý v některém stádiu duchovního vývoje, ale žádný z nich vás nevyvede z koloběhu zrození a smrti! Tomu, co vás vysvobodí, se říká *anubhavadžňána*, poznání, jež sami zažijete; jen to vám pomůže k osvobození. Učitel může napomáhat procesu, ale nemůže vám ukázat vaše vlastní Já. To musíte uzříti sami. Navíc musíte být oproštěni od nectností, jako je závist. Jen tehdy můžete být nazýváni *purna džňáním*, tím, kdo dosáhl plného poznání. Jen ti, kteří mají víru v tuto *džňánu*, kteří s oddaností usilují o její dosažení a jsou naplněni touhou ji získat, mohou mne uskutečnit.

Takový člověk musí být prost závisti a navíc musí také být opravdový a prodchnutý vírou (*šradhá*). Opravdovost je naprosto nutná při každém i sebemenším činu člověka. A nejen člověk, ale i ptáci a zvířata, červi a viry musí být opravdoví, chtějí-li uspět. Není-li v činu opravdovost a víra, nepřinese vám žádné ovoce.

Já jsem svědek, Ardžuno, skrze mne byla utvořena tato příroda (*prakrti*), konglomerát pěti elementů, nazývaný *prapaňča*, všechny pohyblivé i nehybné předměty. Kvůli mně jako prvotní příčině se projevuje *prapanča* nejrůznějším způsobem. Bláhovci, kteří mě nechápou a nevidí ve mně nejvyšší princip i pána všech živlů, podřízených jeho vůli, mají mě za pouhého člověka. Některé velké osobnosti o mně uctivě medituji jako o *brahma*, jiní mě uctívají pod různými jmény a v různých podobách a další zase prostřednictvím obětí *džňánadžňi* a *átmajadžňi*.

Příjemcem všech jmen a všech forem uctívání, ať jsou jakékoliv, jsem Já, neboť jsem cílem všech. Já jsem jediný, žádný druhý není. Já sám se stávám tím, kdo je uctíván, skrze má jména a mé formy. Nejen to: jsem ovoce všech činů, propůjčovatel všeho ovoce, základ, pobízeč, motivátor všeho. Proč vyjmenovávat a opakovat? Já jsem síla působící zrození, existenci a smrt všeho, každého života. Jsem příčina bez zrození a smrti.

Uskutečni mě, prvotní příčinu; to je vsutku *mókša*. Ten, kdo dosáhne tohoto osvobození, je *džívanmukti* (osvobozený zaživa). Proto, Ardžuno, pokud někdo touží stát se *džívanmukti* a dosáhnout osvobození, musí zvládnout některé prosté disciplíny. Musí úplně vymazat připoutanost k tělu.“

Při těchto slovech ho Ardžuna přerušil a řekl: „Křšno, ty hovoříš o *sádhaně* plné odpoutanosti od těla jako o prosté disciplíně? Což je její praktikování tak snadné? I uznávaným asketům je to zatěžko a ty to tak pohotově doporučuješ člověku, jako jsem já? Hovoříš o tom, jako by to byl úplně snadný úkol, přitom to je úctyhodná činnost. Mám pocit, že mě podobnými radami zkoušíš. Cožpak mohu kdy dosáhnout takového stavu? Mohu dosáhnout osvobození? Zasloužit si *mókšu*? Nemám žádnou naději.“ Tak pravil a seděl se svěšenou hlavou.

Kršna sledoval, jak Ardžuna postupně ztrácí odvalu. Přistoupil těsně k němu a poklepal mu povzbuzujícím způsobem na záda. „Proto není třeba se znepokojovat nebo si zoufat, Ardžuno. Nikdo nezíská víru v okamžiku, kdy toto vyslechne. Do této otázky se musíš ponořit a vzít si na pomoc rozum, pak zjistíš, že ta disciplína není tak těžká, jak ses domníval. K úplnému odpoutání si nemusíš nechat narůst spletené vlasy, nosit okrový šat a ztýrat tělo na kost a kůži. Stačí, když všechno, co děláš, věnuješ Pánovi bez jakéhokoli chtění. Toto je tajemství osvobození.

Není vůbec těžké konat všechnu činnost tímto způsobem. Jen musíš mít vytrvalou víru a upřímnost. Tyto vlastnosti jsou samozřejmě nutné pro každou činnost, proto si snadno uvědomíš, že jsou nepostradatelné i pro duchovní aktivitu. Kdo z oddaných mi věnuje všechny své činy bez jediné myšlenky na něco jiného, kdo o mně medituje, slouží mi, uctívá mě, pamatuje na mne, ví, že jsem stále s ním a starám se o jeho potřeby v tomto světě i v příštím, já nesu tíhu jeho *jógakšémy*. Slyšíš mě?“ Tázal se Kršna a znovu poklepal Ardžunovi na rameno, aby jeho sklíčenému srdci dodal odvahy.

Toto Pánovo prohlášení, že oddanému zaručuje *jógakšému*, dalo vzniknout mnohým nedorozuměním. Ani *pandité*, neřku-li obyčejní lidé, nepochopili dosah jeho významu. Vykladači Gíty toto prohlášení vykládají mnoha různými způsoby. Tato přesvatá věta je pupkem těla Gíty. Višnuův pupek byl místem, kde se zrodil *Brahmá*; tato sloka je pupkem neboli místem narození těch, kteří žijí po *brahmadžňáně*. Kdo tuto sloku následuje a uskutečňuje, pochopí celou Gítu.

O této sloce koluje několik zajímavých historek. Uvedu jeden příklad. Jistý učený *pandit* kdysi přednášel o Gítě ve vznešené přítomnosti *mahárádžově*, když přišly na řadu následující verše:

Ananjásčintajantó mám

Jé džaná parjupásaté

Téšám nithjábhijuktánám

Jógakšémam vahamjáham.

Pandit vykládal s velkým nadšením všechny aspekty a důsledky této sloky, ale *mahárádža* jen potřásal hlavou a řekl: „To není ten správný význam,“ a nadále bral v pochybnost každé učencovo vysvětlení. Ubohý *pandit*, který si zasloužil četná vyznamenání na dvorech různých *mahárádžů* a býval jimi poctíván nabubřelými tituly, pocíťoval jako ránu dýkou do zad, když *mahárádža* před celým shromážděním dvořanů jeho výklad veršů prohlásil za „nesprávný“. I když ho urážka páčila, sebral odvalu a dal se znovu do díla. Zmobilizoval všechnu svou učenost a vrhl se do výmluvného výkladu četných významů slov *jóga* a *kšéma*. *Mahárádža* však ani toto neschvaloval a rozkázal: „Zjisti smysl této sloky a vrať se zítra, až jí dobře porozumíš.“ Poté se *mahárádža* zvedl z trůnu a odkráčel do svých komnat. *Pandit* ztratil poslední špetku odvahy, která v něm ještě zbývala. Tížily ho starosti, potácel se pod tíhou urážky. Přišel domů, odložil výtisk Gíty a klesl na postel.

Učencova žena, překvapena jeho chováním, se zeptala: „Pověz, proč ses dnes z paláce vrátil tak smutný, co se vlastně stalo?“ Zahrnovala ho jednou starostlivou otázkou za druhou, takže jí *pandit* musel popsat vše, co se událo, celou tu hromadu urážek, které byly navrženy na jeho hlavu, i rozkaz, s nímž ho *mahárádža* poslal domů. Žena klidně vyslechla sled událostí a poté, co se nad nimi hluboce zamyslela, řekla: „Ano, je to pravda. *Mahárádža* mluvil pravdu. Tvoje vysvětlení významu této sloky není správné. Jak s tím měl *mahárádža* souhlasit? Chyba je na tobě.“ Při těchto slovech se učenec zlostně zvedl z lůžka jako kobra, které někdo tvrdě šlápl na ocas. „Co ty, hloupá ženská, můžeš vědět? Jsem já snad méně inteligentní než ty? Zdali ty, která jsi stále zaměstnána v kuchyni vařením a podáváním jídla, si můžeš činit větší nárok na chytrost než já? Zavři ústa a jdi mi z očí,“ zaburácel. Ale žena trvala na svém. Odpověděla: „Pane, proč se tak rozčiluješ pro

vyslovení pouhé pravdy? Opakuj si přece tu sloku znovu a zamysli se nad jejím významem. Sám dospěješ ke správné odpovědi.“ Těmito mírnými slovy žena dodala mužově myslí klid.

Pandit začal zkoumat smysl každého jednotlivého slova sloky *ananjásčintajantó mám*; pomalu a důrazně nahlas opakoval všechny rozličné významy. Žena ho však přerušila a řekla: „Čemu poslouží naučit se a rozvádět významy slov? Raději mi řekni, s jakým úmyslem jsi šel za *mahárádžou*. Za jakým účelem?“ Tu se učenec rozzuřil. „Což není na mně, abych živil tuto rodinu, tento domov? Z čeho mám zaplatit jídlo a pití, šatstvo a věci pro tebe a všechny ostatní? Samozřejmě proto jsem k němu šel; proč bych se s ním jinak zatěžoval?“ křičel na ni muž.

Na to žena odpověděla: „Kdybys jen byl porozuměl tomu, co Pán Kršna v této sloce prohlašuje, popud jít za *mahárádžou* by vůbec nebyl vznikl! Je-li Kršna uctíván bez jakékoli jiné myšlenky, jestliže se mu člověk odevzdá a má mysl stále soustředěnou na něho, Pán v této sloce prohlašuje, že se oddanému postará o všechny jeho potřeby. Ty jsi tyto tři věci nesplnil; šel jsi za *mahárádžou* ve víře, že se o všechno postará on! V tom ses odchytil od významu těchto veršů. To je důvod, proč *mahárádža* nepřijal tvé vysvětlení.“

Když to údajný učenec vyslechl, chvíli seděl a přemítal nad tím, co řekla. Uvědomil si svou chybu. Příštího dne nešel do paláce. Místo toho se doma oddával uctívání Kršny. Když se král ptal, proč se *pandit* neobjevil, dvořané mu řekli, že je doma a ani z domu nevyšel. Král k němu poslal posla, ale učenec odmítl vyjít. Pravil: „Není třeba, abych za někým šel. Můj Kršna mě vším zaopatrí. Sám ponese mou *jógakšému*. Dostalo se mi urážky proto, že jsem si to tak dlouho neuvědomoval. Byl jsem zaslepen dychtivostí znát rozličný význam pouhých slov. Když se mu odevzdám a budu ho bez přestání uctívat, on sám se postará o všechny moje potřeby.“

Když posel tento vzkaz donesl do paláce, *mahárádža* se pěšky vydal do *panditova* domu, padl mu k nohám a pravil: „Upřímně ti děkuji, že jsi mi dnes na základě vlastní zkušenosti vysvětlil smysl sloky, o níž jsi včera mluvil.“ Takto král poučil učence, že jakýkoli výklad duchovních námětů, který neprošel zkouškou ohněm vlastní zkušenosti, je pouhou třpytkou, prázdnou okázalostí.

I dnes chodí po světě mnoho učenců a přednáší o Gítě. Aniž by se podle ní řídili, dělají jí propagandu. Zabývají se tím, že světu předkládají jen bezcennou slupku – slovní význam textu – a nic víc. Snaha o šíření Gíty bez uvádění jejího učení do denní praxe se mívá účinkem a rovná se urážce této svaté knihy. Nic na tom nemění, že ji vychvalují a přirovnávají dechu svého života, koruně všech svatých spisů, pocházejících z úst samotného Pána. Knize prokazují tolik úcty, že jim při pouhém vyslovení jejího jména vstupují slzy do očí. Nosí ji na hlavě, tisknou si ji k očím, přechovávají ji ve svých svatyních a konají *púdžu* s výbuchy demonstrativní oddanosti. Ale všechna úcta a bohoslužba platí jen papíru, jen knize!

Kdyby měli skutečnou posvátnou úctu k Pánovým slovům, k obsahu knihy, snažili by se ho uskutečňovat v praxi, že ano? O to však neusilují. Nemají ani zbla vlastní zkušenosti. Kdyby ji měli, nikdo z nich by tuto zkušenost nešířil pro peníze. Toužili by jen po milosti. Sotva jeden z milionů mezi *gítapračaraky*, mezi těmi, kteří hovoří o svém poslání šířit Gítu, touží po boží milosti. Jistěže ne, kdyby totiž tuto touhu měli, nikdy by nepomysleli na výdělek, na peníze.

KAPITOLA 19

V současnosti se počet řečníků šířících Gítu velmi znásobil a v důsledku toho vzniklo mnoho různých výkladů, z nichž většina se značně liší od původní interpretace a zamlžuje její pravý význam. Výklady nabývají podobu povahy a charakteru vykladače. Když si vykladač jednou utvořil

svůj názor, snaží se ho podpírat vhodnými argumenty a dokazovat, že všechny ostatní jsou chybné. To je pak při každé příležitosti papouškováno bez nejmenší snahy Gítu uskutečňovat v životě. Takoví jedinci předstírají, že jsou velkými hlasateli (*pračarak*) Gíty a chodí po světě zatížení váhou posudků a titulů. Takovým klamáním ničí sami sebe a podrývají víru v Gítu.

Každé jediné boží slovo má být převedeno do denního života, ne vytrubováno do lidských uší, aby přineslo vykladači slávu. Avšak doba se natolik pokřivila, že dnes jsou boží slova používána k získání publicity a chvály. I ti, kteří vykladačům naslouchají, opomenuli zkoumat svou důvěřivost; ani je nenapadá zkoumat, zda osoby, které Gítu do nebe vychvalují, také okusily sladkosti jejího učení. Slova mají k činům daleko. Druhé napomínají, ale ti, kteří jsou napomínáni, zjišťují, že sami učitelé se neřídí tím, co kážou! Ani jeden z milionů!

Někteří se chlubí, že mají celou Gítu na špičce jazyka, že mohou na místě odříkat kteroukoli sloku kterou si kdo přeje uslyšet. Stačí jen udat kapitolu a číslo verše, anebo vám mohou citovat číslo kapitoly a sloky pro každé slovo nebo každý verš, který zvolíte. Ukázky takové učenosti jsou mi k smíchu. Ubohý jazyk, který musí nosit tolik na špičce, aniž by cokoli z toho bylo uplatňováno v praxi! Gramofonová deska dokáže opakovat stejně jako oni a má z toho stejný užitek jako oni. Praktikovat jeden verš je určitě prospěšnější, než naučit se všechny verše nazpaměť a uchovávat je v paměti. Ardžuna dokázal pravdivost každého Kršnova slova tím, že je uskutečnil. Jeho opravdovost mu získala Kršnovu milost.

Škoda, že ani velmi učené *pandité* si dnes neuvědomují, kolik radostného vzrušení přináší uskutečňování jediného slova Gíty. O nevzdělaných a nevědomých ani nemluvě. Zkrátka i někteří velmi vyhlášení vykladači Gíty se zpronevěřují jejímu učení tím, že jednájí v rozporu s jejím poselstvím. Každý si k Pánovu zpěvu přidává svou vlastní notu, svůj výplod fantazie, aby předvedl svou specificky překroucenou učenost nebo nejmilejší zvláštní zálibu. Podívejme se na jeden takový příklad: V desátém verši šesté kapitoly Gíty se prohlašuje, že *parigraha* (přijímání pomoci od ostatních) je velkým hříchem.

Kdo uznává Gítu jako autoritu, měl by se podle ní řídit a nic nepřijímat, že ano? *Parigraha* znamená „přijímat“ i za účelem udržování těla a dodržování *dharmy*! Ale tito vykladači přesto přijímají, alespoň 99 % z nich! Odsouzení *parigrahy* se týká všech jejích forem. Nejsou tu žádné polehčující okolnosti nebo výjimky. A přesto jsou dělány sbírky a žádány příspěvky na *gítajadžni*, na obětní dary při *harati*, na výlohy spojené s mnišskými řády vykladačů Gíty (*Gíta pračaraka sangha*) či na *nazar* nebo *kanuku* (odměnu) pro *gurua*. Na přednášky se prodávají lístky stejně jako do biografu a divadla.

Lidé, kteří toto činí, nemají žádnou víru v Kršnova slova, neboť kdyby ji měli, nemohli by jednat tak protichůdným způsobem. Kdyby byli přesvědčeni, že je to nesprávné, nedali by se k takovému jednání zlákat. Ale oni tuto sloku vysvětlí a domnívají se, že tím splnili svou povinnost; nemají potřebu se podle udílené rady řídit. Takový je duch doby, neboť tento věk je věkem pokrytectví. Lidé, kteří tento druh vykladačů Gíty pozorují, napřed ztratí důvěru ve vykladače a potom v samotnou Gítu. Její propagace se rozplyne v marnou okázalost.

Učení Gíty není věnována stejná úcta, jaká se věnuje knize. Tisíce lidí, uvidí-li svaté knihy – Gítu, Rámájanu, Bhágavatu, Bháratu atd., se před nimi skloní, tisknou si je k očím, pokládají si je na hlavu, ukládají je na vyvolené místo ve svatyni a uctivě na ně pokládají květy. Sedí pak před nimi se zavřenýma očima, slzy jim stékají po tvářích, padají před knihami na kolena a vstávají velmi spokojeni sami se sebou! Všechno toto uctívání platí složce papíru, nikoliv obsahu knihy – námětu, o němž kniha pojednává.

To, co by měla hlava nosit, není váha papíru, ale poselství na něm napsané. Nepřikládejte cenu knize, ale námětu, neuctívejte knihu, ale její obsah. Neukládejte ji na oltář, ale do svého srdce. Jen tehdy bude autorita Gíty ctěna trvale, v každou dobu. Mysl neočistíte od egoismu a podobných zel vnějšími projevy úcty, naučením se nazpaměť, pobožnostmi před oltářem, nošením knížky na hlavě a jejím přitisknutím k očím atd. Nechte její poselství vstoupit do svého srdce, uskutečňujte je a okuste radost, která z toho vzejde. To je způsob, jak uctívat Gítu.

Nejchutnější jídlo nemůže uspokojit váš hlad, když si ho dáte na hlavu, přitisknete k očím nebo před ním padnete na kolena. S Gítou je to stejné. Gíta je chutné jídlo plné *bhakti*, *džňány* a *vairágji*. Jezte ji; pijte ji. Jeden drobek postačí. Karma a hladový člověk nepotřebují všechno obilí, co bylo sklizeno; hrstka rýže postačí. Žíznivý člověk nepotřebuje vypít celou řeku Gódávarí, stačí sklenice vody.

Ten, kdo hladoví po Bohu, nemusí konzumovat celou Gítu. Hlad lze uspokojit praktikováním jedné sloky. V krabičce zápalek je mnoho sirek. K zapálení ohně potřebujete jen jednu. S pílí a péčí pak můžete malý plamínek rozdmýchat ve velký oheň. Nemusíte škrtnat všemi sirkami z krabičky. V Gítě je 700 zápalek. Z každé můžete zažehnout plamen *džňány*. Škrtněte jednu o kámen zkušenosti, to stačí.

Tímto způsobem je třeba použít Gítu k seberealizaci. To je svatý účel, pro který byla určena. Zneužít ji je velká špatnost. Každá snaha použít ji k získání věhlasu a bohatství, titulů nebo obdivu je jen symptomem egoismu a svatokrádeží. Z *granthy* musí být extrahována *gandha*; to je zkouška pravé učenosti: Vůně (*gandha*) je esencí knihy (*grantha*). Neproměňujte však mozek v knihu – *mastaka* v *pustaka*. Spatřujte Boha v kameni, ale neproměňujte Boha v kámen. To je vidění, které je nejvýše žádoucí. Kámen je třeba vidět jako božský, prosycený Bohem, jaký ve skutečnosti také je. Takové vidění je drahocenný dar, který Bůh udělil lidu této země. Perly neplavou na vlnách

oceánu. Toužíte-li po nich, potopte se hluboko do tichých prohlubní mořského dna. Tak hledal lid této země od nepaměti Boha.

Plnění *dharmy* je tělo, uskutečnění Boha je srdce. To je pravda, která poháněla zdejší lid k pokroku, aby dosáhl spásy. Nestali se otroky vnějšího lesku, povrchního vyšperkování a materiálního pohodlí. Vnitřním zrakem hledají podstatu – *átmana* a cvičí se v odpoutání. Avšak *bháratský* lid s tak skvělou povahou je dnes přitahován materiálním pokrokem a vnější okázalostí! Je to politováníhodná tragédie.

Ti, kteří chodí po světě a vykládají Gítu za účelem vydělávání peněz, jsou Bohu vzdáleni. Nepochybně budou mít tendenci své chování různě ospravedlnit, ale nikdo, kdo opravdu v Gítu věří nebo její učení skutečně následuje, nemůže přijmout jejich důvody.

Gíta je dána, aby podpořila *dharmu*, nikoli *dánam* – dobro, a ne dobroty. Sbírký peněz na chrámy pro Kršnu či Rámu nebo na *mandir* pro Gítu jsou dalším prostředkem k umenšení víry v Boha. Stavět dům pro Boha, jenž je imanentní a vše prostupující, je absurdní. Srdce je ten pravý chrám, v němž mají Kršna nebo Gíta být instalováni. Postavit pro věčné absolutno, pro nezničitelného nejvyššího Boha vykonstruovanou budovu, která se časem musí nutně rozpadnout, je nepatřičné. Jistěže do dosažení určitého stádia to může být nutné, ale v tom případě je moudřejší co nejlépe využít staré, již existující chrámy. Stavět nové a strhávat staré je stejně pošetilé, jako zabít krávu a darovat boty vyrobené z její kůže! K dobru světa lze přispět opravou starých chrámů, a ne stavěním nových. Za starých časů bylo zasvěcování chrámů konáno podle přísných šástrických rituálů, a proto jsou staré chrámy svatější. Moc, která z nich vyzáruje, poskytuje této zemi tu malou míru prospěchu, jaké dnes ještě užívá.

Ršiové dávných dob podstupovali strádání, odloučili se od světa, dokonce nechávali rozpadat svá těla při hledání tajemství spásy jednotlivce a povznesení společnosti. Předali určitý kodex chování a pravidla žití, která jsou prostá a praktická. I ta jsou dnes opomíjena a nepochopena. Jsou zavedeny nové kodexy a nová pravidla a výsledek je, že ta stará, drahocenná zmizela.

Když starší, *guruové* a učenci přijímají a ctí tyto moderní způsoby chování, jak může Bhárat zůstat nadále *dharmakšétra*, *jógakšétra* a *tjágakšétra*? Tento úpadek ideálů vysvětluje, proč země, která bývala vpravdě *annapurnou*, zemí živící všechny své děti, musí dnes s nářkem volat po potravě. Dříve znělo zvolání božského zážitku *Šívóham* – já jsem Šiva – z každého horského údolí, z každé jeskyně, ze všech chrámů a břehů posvátných řek, ale dnes odtud zní *šavóham*, *šavóham* – já jsem mrtvý! Země ztratila svou starobylou radost a je zamořena úzkostí a starostmi; stala se domovem velikášství a honí se za prázdnou okázalostí. Jako protiváha k těmto tendencím se dnes stalo naléhavě nutné, aby duchovní poznání šířili lidé, kteří zažili radost ze sádhy, v níž a skrze níž byli úspěšní. Tuto potřebu musí uznat každý, od prostého a nevzdělaného člověka až po *paramahansu*. Všichni si musí vypěstovat víru v Gítu a považovat ji za autentické boží slovo.

Pán vyslovil ujištění: „*Jógakšémam vahámjaham* – já ponesu břímě starosti o vaše blaho zde i potom.“ Tento úkol na sebe vzal dobrovolně. Ale aby smrtelníci a aspiranti z jeho slibu mohli mít užitek, musí žít tak, jak bylo ustanoveno, dodržovat dané směrnice. Mají-li pocit, že se jim této pomoci nedostává, musí jen zkoumat vlastní život a zjistit, do jaké míry se řídili božími příkázáními týkajícími se usměrňování života. To lidé nedělají. Neberou v úvahu minulost ani budoucnost, nařikají jen pro své momentální hoře. Nevědí, že bylo vyvoláno nedbalostí v minulosti a nevědomostí o budoucnosti. V tom tkví kořeny jejich utrpení.

Při úvaze o božském ujištění musíme pamatovat na podmínku, která ho v téže sloce předchází: „*Ananjáčintajantó mám, je džanáh parjupásaté.*“ „*Jógakšémam vahámjaham*“ je korunou této podmínky, konečným ovocem. Ujištění je hlava, ale žádná hlava nemůže fungovat nezávisle na údech. Držet se jen hlavy bez krku, ramen a ostatních částí těla je jako vkládat víru v klíč, který držíme v ruce poté, co nám někdo ukradl železný sejf! K čemu je klíč, když poklad byl uloupen?

Podmínky pro splnění ujištění jsou: *ananjáčinta* a *upásana*, meditace o Pánovi, nezatížená žádnou jinou myšlenkou, a vytrvalé uctívání. Jestliže tu není nepřerušovaná meditace, není-li Bůh uctíván v bezpodmínečné odevzdanosti, jak lze ospravedlnit stížnost, že nenosí břímě?

Odevzdáváte se jiným, chválíte a vynášíte jiné a jste zaujati jinými myšlenkami. Jak potom má na sebe vzít břímě? Sloužíte jiným a vynucujete odměnu na Pánovi! Jak by toto mohla být nedělená věrnost? Někdo, kdo je královým služebníkem, musí z celého srdce sloužit králi. Slouží-li králi a přitom miluje svou rodinu, nelze to již nazvat neochvějnou lojalitou. Služte tomu, koho milujete, a milujte toho, komu sloužíte. To je tajemství *šaranápati*, odevzdanosti. Vjása stvořil nádhernou girlandu, tato sloka je její korunou. Je ústředním klenotem girlandy uvité z drahokamů.

Pánem použitá slova *jóga* a *kšéma* znamenají toto: *jóga* je nabytí něčeho žádoucího a *kšéma* je uchování toho, co bylo získáno. Disciplína, pomocí které to můžete uchovat, je *ananja čintha*, meditovat výhradně o Pánovi. To očistí mysl a učiní z vás *bhaktu*. *Bhakta* se pozná podle následujících znaků: Mluví o Bohu, zpívá o Bohu, vidí jen Boha a pracuje a odpočívá s Bohem.

Tito lidé nemají potřebu konat oběti (*jadžňa* nebo *jága*), nemusí se stále zabývat záslužnými a dobročinnými činy ani nemusí putovat od jednoho svatého místa k druhému. Proč by měli být smutní, když přicházejí o tyto věci, nebo naříkat, že jim Pán nedal na ně prostředky nebo příležitost? Pán netrvá ani na tom, ani netouží po onom. Nabídněte Bohu, cokoli vám vytane na mysli očistěné *sádhanou*. Všechno rád přijme. Můžete konat to, čemu se říká „dobré“ činy, ale je-li vaše mysl nečistá, není-li nádoba „pocínovaná“ myšlenkou na Boha, všechno bude znečištěné a jedovaté. On vyžaduje, aby nádoba byla čistá.

Vzpomeňte, jak Pána potěšila hrstka opražené rýže, kterou mu s čistou myslí nabídl Kučéla. Přečtěte si v epických dílech a puránách zkušenosti Vidury a Draupadí. Co nabízeli Pánovi? Vidura dal šálek ovesné kaše a Draupadí měla k věnování jen malý kousínek listu. Vypadá to, že jsou to bezcenné věci, za které byste nedostali ani půl paisa. Ale považte, kolik jim za to dal Pán! On nepočítá cenu věcí, on počítá cit, který podnítil čin. Proto očistěte své citění, abyste získali jeho milost.

Vědomí „já jsem tělo“ musí odejít, pokud se má vynořit duch „já jsem jedno s Bohem“.

Dokud jste jedno s universálním vědomím, nemůže se vás dotknout bolest, smutek ani chamtivost. Podívejte se na vodu v moři. Trocha vody, kterou zavřete do lahve se za pár dní zkazí. Pokud ale tatáž voda zůstane v moři, není nic co by ji mohlo zkazit. Buďte v moři, jako jeho součást. Neoddělujte se. Nepodléhejte pocitu, že jste tělo, oddělení od toho, kdo v něm přebývá.

Satja Sai promlouvá, kniha 1, kap. 3, 29. ledna 1965

Ozvěny ze SSI Youth Festival 2016 – rozhovor s Julio Vivenesem

Ášram založený Satja Sái Bábou v Prašánti Nilajam hostil v červenci 2016 mezinárodní festival Satja Sái mládeže. Při této příležitosti jsme se zeptali i na několik otázek koordinátora mládeže latinské Ameriky Julio Vivenese.

Zdravím tě Julio, můžeš prosím na začátek říci něco o sobě?

Jmenuji se Julio Vivenes, narodil jsem se v roce 1982 v Caracasu, v hlavním městě Venezuely, což je krásná země v latinské Americe. Narodil jsem se do rodiny, kde jsou všichni oddaní Satja Sái Báby, moji prarodiče, mí rodiče, můj bratr, mé sestry, mé tety i strejdové. Později, když jsme se přestěhovali do Valencie (*město ve Venezuele nikoliv ve Španělsku*), bylo u nás v domě Satja Sái centrum, které se jmenovalo Prašánti Nilajam (*stejně jako ášram založený Satja Sái Bábou v Puttaparhi*). Všichni v mé rodině jsou také křesťané. Celá má rodina studovala v křesťanských školách. Křesťanství konkrétně katolictví, je hlavním náboženstvím ve Venezuele.

Vyrostl jsi tedy ve Venezuele v rodině Satja Sái oddaných. Co jsi studoval?

Studoval jsem střední školu a poté vysokou školu přírodních věd (science). Ale můj táta miluje hudbu a i pro další členy mé rodiny je hudba velmi důležitá. Proto jsem pak studoval něco, co bylo spojeno s uměním, tedy divadelní herectví, po němž jsem studoval hudbu, konkrétně hlasové techniky. Po absolvování tohoto studia jsem začal zpívat. Vystupoval jsem po mnoho let v televizních seriálech, televizních show, ve kterých jsem zpíval. Během toho jsem také učil karate, v místech ve Venezuele, kde žijí velmi chudí lidé. V roce 2007, když jsem byl na konferenci mládeže v Prašánti Nilajam, jsem našel mnohé ve svém srdci a rozhodl jsem se všechno změnit, což se týkalo i mého zaměstnání, ale vlastně všeho, co jsem dělal. Tak jsem spolu se svojí sestrou začal podnikat, a to v oblasti zdravotnického zásobování. Dařilo se nám. To je také to, co stále dělám, ale už v Panamě, kam jsem se před dvěma roky (*v roce 2014*) přestěhoval.

Takže teď žiješ v Panamě?

Ano, v Panama City, spolu se svou ženou. Panama je země ve střední Americe, asi jeden a půl hodiny od Venezuely. Panama je jediným místem, které spojuje Atlantický a Pacifický oceán a to 80 km dlouhým Panamským průplavem. Takže je to velmi důležité místo, kterým denně projíždí obrovské množství lodí.

Julio mluvil jsi o tom, že v Panamě žiješ se svojí manželkou.

Ano, zajímavé je, že jsme oba ze stejného města (Caracas, Venezuela), ale potkali jsme se v Panamě. Jde také po duchovní cestě. Má svého učitele, který je ze stejné školy jako učitel Nának ze severní Indie. Má stejnou duchovní praxi jakou učí Svámí (*jiné pojmenování pro Satja Sái Bábu*). No, zamilovali jsme se do sebe a vzali jsme se, velmi rychle, v loňském roce (*2015*). Začala mít sny s Bábou. Říká mi: „Tvůj učitel Sái Bába přichází do mých snů, směje se na mě, žehná mi, co to znamená? To se mi s mým učitelem neděje“. Tak jí říkám, že požehnání je dobré, že ji hledá. Bába je Bůh, Avatár není jen učitel. Naporovnávej svého učitele s Bábou. Následuj svého učitele, ale Bába je stvořitel celého Vesmíru, nekonečná láska. Tak začíná objevovat Bábu. Je tady (*v Prašánti Nilajam*) poprvé a je tady velmi ráda.

Mluvil jsi také o svých rodičích a zmiňoval si, že jsou oddaní Satja Sái Báby. Odkud je znají?

Před čtyřiceti lety, to bylo v době, kdy nebyl internet a o Bábovi bylo ve Venezuele jenom pár informací, nebyla tam ani žádná Satja Sái organizace. Byly pouze nějaké informace od Prabhupády. Informace o Bábovi byla pouze taková, že je to muž zázraků, světec. Moji rodiče, kteří byli již v té době křesťané, katolíci, a stále jimi jsou, začali hledat nějakou duchovní stezku. Prošli různými duchovními školami, hledajíce něco. Jednou má teta mluvila o Šivovi a o Sái Bábovi také. Nakonec

dala svým rodičům malou fotku Satja Sái Báby a malý balíček *vibhúti* (*posvátný prach*). Někdo to prostě přivezl z Indie a dal to mé tetě. Když mí rodiče viděli fotku Satja Sái Báby, byli velmi zaujati. Začali se tedy o něj zajímat víc. To bylo velmi složité, protože v té době nebylo možné ve Venezuele koupit jakékoliv knihy o Sái Bábovi. Prvním člověkem, který přinesl informace o Satja Sái Bábovi do Venezuely byla Adlen Meyer, dnes je to již stará paní. Ona přinesla první informace a také začala organizovat Satja Sái skupinu ve svém bytě v Caracase. Tak se tam setkávala malá skupina, která spolu sdílela i pár knih o Satja Sái Bábovi. Tak můj otec, který sháněl informace všude možně, zjistil adresu a šel do tohoto bytu. Zamíloval se do Satja Sái Báby. Oba mí rodiče se tedy začali modlit k Bábovi, udělali doma oltář a začaly se dít zázraky. Když mi byl asi jeden rok, má starší sestra měla v té době čtyři roky, Sái Bába přišel k nám domů a hrál si s námi.

Jak to myslíš, hrál si s námi?

No prostě přišel a hrál si s hračkami, s mojí sestrou. Byl jsem příliš malý na to, abych si to pamatoval. Vždycky však přicházel v bílém oděvu. Moje sestra mu říkala papež, protože byl v bílém, stejně jako papež, kterého znala. Papež je velmi populární v Latinské Americe. Říkala: ‚Papež přichází a hraje si se mnou‘. Byla to taková Bábova hra. Všichni z rodiny, kteří se začali zajímat o Satja Sái Bábu, prožívali jeho různé hry, měli velmi silné zážitky, zkušenosti s Bábou. Také učení bylo velmi důležité. Rozpouštělo všechny pochybnosti. Pro ty, kteří mají touhu po vědění, ale jsou plní pochybností, je Bábovo učení jako rozpouštědlo na pochybnosti, ty jednoduše zmizí. Bábovo učení je velmi přirozené, je snadné mu porozumět.

Mluvil jsi o silných zážitcích se Satja Sái Bábou, pamatuješ si z dětství sám nějaký?

Ano, když mi byly čtyři roky, tak jsem tehdy o Vánocích onemocněl. Odvezli mě tedy do nemocnice a diagnostikovali mi meningitidu. Doktor říkal, že je to velmi špatné. Měl jsem velmi vysokou teplotu. Doktor říkal, že můžu přežít tak dva tři dny, pokud zázračně přežiji déle, tak budu mít trvale poškozený mozek. V té době totiž nebyla žádná antibiotika proti této chorobě. Moji rodiče byli velmi smutní a začali se modlit „Óm Sái Rám“. Modlili se takto po celou noc, šest sedm hodin a zasypali celé mé tělo *vibhútim*. Ráno byli velmi překvapeni, když zjistili, že horečka úplně zmizela a tak zavolali doktora. Jeden z hlavních doktorů měl své dítě, které na stejnou nemoc zemřelo. Proto byl tento doktor velmi citově zainteresován a znepokojen mým onemocněním. Byl velmi překvapen, když viděl, že teplota ustoupila. Začal dělat všechna vyšetření znovu. Opakovaně říkal: ‚Proč teplota ustoupila?‘ Po několika hodinách nemoc zcela ustoupila. Doktoři měli schůzku, aby nějak vysvětlili tento případ, ale nebylo žádného racionálního vysvětlení, jak mohla nemoc ustoupit. Tleskali a říkali: ‚To je zázrak, protože není žádné jiné vysvětlení‘. To se stalo v době Vánoc. Byl jsem ještě pár dní v nemocnici a moji rodiče tam byli se mnou. Do pokoje, kde jsem bydlel a kde byli také moji rodiče, přišel nějaký starý muž, který byl oblečen jako Santa Claus. Dal nám snad sto bonbónů, požehnal nám a odešel. Měl takový zvláštní obličej, vážný, jeho oči byly plné lásky, takový tajemný, a vůbec nemluvil, neřekl jediné slovo. Dal nám bonbóny, požehnal a odešel. Hned potom, co za sebou zavřel, vyběhl můj táta za ním, aby mu řekl díky, ale nikdo už za dveřmi nebyl. Tak šel naproti k sesterně, která byla vzdálená asi 10 metrů, a děkoval sestram za tohoto hosta. Ale sestra mu řekla: ‚Nikdo neodešel z vašeho pokoje a rozhodně tady nebyl nikdo oblečený jako Santa Claus, omlouvám se‘, a můj táta řekl: ‚Jak můžete říct, že nikdo nevstoupil do našeho pokoje, vždyť musel jít přímo před vašima očima,‘ ale ona mu odpověděla: ‚Ne ne, pane, nikdo tady nebyl‘. Vrátil se tedy do pokoje, řekl to mojí mámě a podíval se z okna. Před nemocnicí byla velká silnice. Tam uviděla tohoto muže, jak odchází z nemocnice, ještě jednou rukou požehnal a zmizel. Rodiče byli velmi zasaženi tím zážitkem, ale také zvláštním obličejem tohoto muže. Za nějaký čas, jedna fotografie Širdi Sáiho se dostala do rukou mých rodičů a jak ji uviděli, říkali: ‚To je on, tento Santa nám dal bonbóny‘. Tak zjistili, že to byl Širdi Sái Bába. To je vsudypřítomnost Boží, protože to bylo o Vánocích, tak Bůh přišel jako Santa Claus. To byla velmi krásná a silná zkušenost.

Máš nějaké další zážitky se Svámím?

Ó, ano, mám další zkušenost se Svámím v roce 2007 v Prašánti Nilajam. Byl jsem součástí bhadžanové skupiny na konferenci mládeže. Seděli jsme naproti Bhagavánovi, když dával promluvu. Při mládežnické konferenci promlouval každý den vždy dvakrát, dopoledne i odpoledne po tři dny. Seděl jsem naproti Němu, Anil Kumár (*jeho překladatel do angličtiny*) stál za ním. Seděl jsem tam, poslouchal jsem slova, příběhy, bylo to velmi krásné. Najednou jsem začal mít pocit, který vycházel ze mě, že se Bába chystá vytvořit lingam. Pak přišel velmi silný hlas, který říkal: ‚Dívej se na mě, stvořím lingam.‘ Říkal jsem si: ‚Co to je?‘ Bylo to v červenci, tak jsem si říkal, co si to myslím, vždyť přece není Mahašivarátrí (*svátek při němž Sái Bába materializoval lingam, který je v březnu*). Bába nestvoří lingam takto přede všemi, možná v místnosti pro interview (*osobní rozhovor*), ale ne takto veřejně. Asi za minutu nebo za dvě, přišel stejný hlas do mé mysli a říkal: ‚Stvořím lingam.‘ Ted’ ten hlas byl tak mocný, že jsem prostě věděl, že to tak bude. Díval jsem se na své přátele, kteří byli kolem mě, jestli také něco slyší, ale zdálo se, že nic neslyší. Tak jsem se pouze díval, co se stane. Vnitřní pocit byl pouze, dívej se na mě, stvořím lingam, přejí si, abys to viděl. Seděl jsem naproti Němu, pouze dvě řady od Něj. Díval jsem se tedy. Mluvil o Rámovi nebo o Kršnovi, najednou zastavil promluvu, začal točit rukou. Já jsem začal cítit bolest na hrudi, můj solar plexus a mé srdce se začalo chvět. Něco mě zevnitř tlačilo. A On stvořil lingam, přímo naproti nám. Byl z bílého zlata. Bába o něm řekl: ‚Toto je skutečná forma Pravdy.‘ Položil jej před nás do květin, které tam byly. Bylo to velmi silné. Poté pokračoval ve své promluvě.

Díky za sdílení této zkušenosti. Julio, zastáváš určité role v Satja Sái mezinárodní organizaci (dále SSIO), můžeš nám říci něco o nich a o SSIO ve Venezuele?

Začal jsem v SSIO jako velmi mladý. Dostal jsem zodpovědnost být mládežnickým vedoucím ve Venezuele, poté v regionu a v zóně. Také jsem součástí bhadžanové skupiny. Ve Venezuele jsem se podílel na různých aktivitách pro společnost, sloužil jsem ve zdravotnických zařízeních, po dva roky jsme také sázeli stromy. Dělalí jsme také Narájana službu, tedy dávání jídla chudým. Účastnili jsme se také projektu Služte Zemi, který bývá vždy 20. října každý rok. Také v roce 2013 jsme začali plánovat a pracovat na celosvětovém mládežnickém festivalu a po třech letech se vše stalo skutečností. Ted’, když žiji v Panamě, tak stále pracuji v SSIO, v bhadžanové skupině. S několika oddanými jsme založili Bal Vikas sbor (dětský sbor). Máme také vzdělávání pro mladé a službu s nimi.

Slyšel jsem, že situace ve Venezuele, ted’ není dobrá, že v některých částech lidé hladoví apod., je to tak?

Ano, možná, že v současné době je to nejtěžší období v historii Venezuely. Je to velmi smutné. Je neuvěřitelné, že jedna z nejbohatších zemí na světě, druhý největší producent ropy na světě, kterým Venezuela je, může být v takovéto situaci. Mnoho lidí bez jídla, elektřiny, léků, země je téměř ve stavu občanské války. Krize ve Venezuele je krizí lidských hodnot, protože obrovská korupce přivedla zemi k bankrotu. Snažím se do Venezuely jezdit, alespoň každé dva tři měsíce, protože moji rodiče tam stále žijí a má mladší sestra také. Zbytek mé rodiny je v Kolumbii. V současné době je z Venezuely obrovský exodus. Tisíce lidí denně překračují hranice a odcházejí, aby byli na bezpečnějším místě. Věřím, že tato situace se brzy změní a znovu přijde do Venezuely mír.

Nevíš, jestli SSIO dělá něco pro zlepšení této situace?

Je to velmi těžké. Není zde žádné cesty. Situace v zemi je velmi nebezpečná, lidé jsou zabíjeni na ulicích. Všichni lidé každý den shánějí jídlo, pitnou vodu. Také SSIO ve Venezuele je touto situací výrazně zasaženo, ubylo Satja Sái center, životy členů jsou touto situací samozřejmě také vážně ovlivněny. SSIO se vždy snaží pracovat, ale v současné době to není v našich silách. Nemůžeme se pasovat s touto masivní korupcí a násilím, která v zemi je.

Nakonec mám ještě dvě otázky. První je, jestli můžeš vybrat nějaký bod ve Svámího učení, který je pro tebe nejdůležitější?

Těch důležitých bodů je mnoho a je to také závislé na úrovni porozumění. On je univerzální učitel, Jeho promluvy jsou pro každého. Nejsilnější, hlavní princip, ústřední bod je, že každý je Bůh, každý je Božský. To je cíl našeho života. Realizovat a mít tuto zkušenost. Všechno ostatní je iluze. Odchází to a přichází, mění se, ale fakt, skutečnost, že jsme Bůh, Božství je tím nejmocnějším a ústředním bodem Svámího učení. Přišel, aby nás vedl k tomuto cíli našeho života. To je má zkušenost, můj úhel pohledu.

Jak se říká „to nejlepší nakonec“, tak má poslední otázka zní - I když je Svámí jen jeden, tak je pro každého jiný, unikátní. Kým je pro tebe Svámí?

Odpovím na to dvěma různými odpověďmi. Ta první je: Satja Sái Bába s jeho fyzickým tělem, který je mým učitelem, přítelem, otcem, matkou, vždy mi pomáhá, směje se vždy se mnou. Je jako můj partner. Je má láska. Máme spolu božský, duchovní románek. To je Satja Sái Bába ve fyzické podobě. V hlubším smyslu je Satja Sái Bába mé Já. Jediný způsob, jak to můžu vysvětlit, je nekonečná a všeprostupující láska. Je to zkušenost, není možné ji vysvětlit slovy. Je to prožitek nejvyšší, nekonečné lásky a radosti. Tato existence je láska a jednota, žádné myšlenky, žádná přání, pouze láska a jednota, žádná oddělenost. To je pro mě Bába v hlubším smyslu.

Děkuji za rozhovor. Ptal se Pavel M.

Satja Sái mezinárodní organizace Česká republika
Vás srdečně zve na oslavu

Satja Sái Bábových narozenin

kteřá se uskuteční **dne 26. 11. 2016 od 10 do 17 hod**
v **Domě ochránců přírody** – Michelská 5, Praha 4

Předběžný program: zpěv bhadžanů a duchovních písní, tance
univerzálního míru, studijní kruh, sdílení zážitků ze Sái akcí v uplynulém
roce, informace o nových webových stránkách.

Dopravní spojení: autobusy č. 124 z Budějovické, 139 z Kačerova –
na zastávku Michelská.

V místě setkání bude možné zakoupit knihy, CD, časopis Sái Rám.

Plnost minus plnost

Promluva Satja Sáí Báby dne 23. července 1975

Vtělení lásky!

Toto je plné a ono je plné. Odečtete-li plnost od plnosti, zůstává plnost – to je upanišadský axiom. Božství je plnost, stvoření je plnost; ani po tom, co došlo ke stvoření a kosmos zdánlivě povstal z božství, nebylo na plnosti toho, co je plné. Plnost je vlastností Nejvyššího, jeho přirozeností; stvoření vesmíru mu nemůže ubrat na plnosti. Proč se stvoření nazývá plností? Protože z plnosti pochází.

Jdete na trh koupit kilo surového cukru. Obchodník přinese ze své zásobárny velkou homoli, ukrojí kus, vážící přibližně jedno kilo; pak to zváží a dá vám cukr za cenu jednoho kilogramu. Ochutnali jsme kousek z té velké homole a očekáváme, že ukrojený kus se bude vyznačovat stejnou sladkostí. Přijdeme domů a použijeme trochu na přípravu sladkého nápoje, kterému se říká *pánakam*. *Pánakam* je sladký, kilo cukru a původní homole jsou obě stejně sladké. Plnost je kvalitou božství, nalézá se v každé části a porci, v půli i v celku. Na kvantitě nezáleží, kritériem je kvalita. I viditelný svět vycházející z božské substance je touto kvalitou stejnou měrou naplněn. Nebudeme považovat svět za nic menšího než Boha.

Bůh je ve světě, je ve všem a vše prostupuje

Jsou zajisté učenci, kteří prohlašují o světě, že je dutou nulou, že nemá ani latentní, ani účinnou sílu, že není než snem a iluzí. To je známka slepoty z nevědomosti. Bůh naopak je ve světě ve velké míře, je ve všem bez výjimky a všechno prostupuje. Pán v Gítě prohlašuje: „Mezi lidskými bytostmi jsem člověkem, mezi zvířaty jsem krávou, mezi divokými zvířaty jsem lvem, kobrou mezi hady, orlem mezi ptáky a Prahládou mezi démony (*rákšasa*).“ Není nic, co by nebylo hodno Boha. Není těla, které by neaktivoval a není forma, v níž by nesídlil. On je vůní a zářivou barevností, sladkostí a chutí, inteligencí, srdnatostí, prostotou a slávou

i spokojeností - všemi věcmi a vlastnostmi, které jsou žádoucí i nežádoucí. Jen poznáním této univerzální všeobsahující Pánovy slávy lze dosáhnout nezkalené blaženosti.

Pro získání Pánovy milosti platí čtyři stadia a následující prostředky:

1.) připoutat mysl k Bohu, 2.) milovat boží formu, k níž byla mysl připoutána, 3.) tuto podobu nastolit v srdci a 4.) věnovat vše, co člověk má a co činí, boží formě, v srdci nastolené.

V Ékalavjovi z Mahábháraty máte veliký příklad někoho, kdo úspěšně prošel těmito stupni a realizoval cíl života. Přesto, že ho Dhrónáčárja odmítl přijmout za žáka, Ékalavja se k němu v mysli připoutal jako k duchovnímu učiteli (*guru*), nastolil ho ve svém srdci a nakonec všechny zkušenosti a slávu, získané Dhrónáčárjovou milostí, obětoval u jeho nohou!

Tři stupně inteligence

Oslava svátku učitelů (*guru púrñima*) se stala rutinní záležitostí. Je to den uctívání učitelů a zbožného uctívání, chválení a usmiřování bohů písněmi a hostinami. Ale myslíte, že to stačí?

Oslava může přinést ovoce jen po pochopení hlubšího významu tohoto dne a při meditaci o něm. Guru je osoba, která vlastním světlem odstraňuje tmu nevědomosti. Většina učitelů má jen slabé, vypůjčené světlo; odstranění tmy musí být úplné, nesmí zanechat žádné přetrvávající stíny. Mysl člověka musí být čarovně krásná, chladná a plná jako úplněk, který každý rok na tento den připadá. Dar světla může pocházet jedině od Boha, protože Bůh je světlem sám sobě i zdrojem světla všech planet a hvězd, jakož i všech bytostí.

Ve védánském slovníčku jsou proti sobě postaveny dva termíny: *čit* a *ačit*, a spolu obsahují celý stvořený vesmír. *Čit* znamená inteligentní a *ačit* znamená neinteligentní.

Takový protiklad neexistuje. Jsou stupně, které postupně přecházejí jeden do druhého, od menší inteligence k plné inteligenci. Ve skutečnosti existují tři stupně a ne dva.

První je *šuddhatattva*, druhý *mišratattva* a třetí *vásanatattva*. 1.) *Šuddhatattva* je to, co Kristus nazýval božím královstvím. Je to království čirého duševního klidu, daleko za dosahem mysli. 2.) *Mišratattva* je království zde na zemi, kde se střídají činnost s odpočinkem a lenivost s dobrodružstvím – *tamas* a *radžas*. O prvním se hovoří jako o věčné boží slávě (*nitjavibhúti*), o druhém jako o scéně proměnlivých, vždy nových a svěžích božích her (*lílávibhúti*). 3.) *Vásanatattva* je oblast nečinnosti, nevědomosti a nehybnosti (*tamóguna*).

Védánské hledisko

Vesmír je božím hřištěm. Upevňujte si tuto skutečnost každým okamžikem ve svém vědomí a nic víc ke šťastné existenci nebudete potřebovat. Neboť Boha se budete dotýkat ve všem, prostřednictvím každé myšlenky, všude a v každém okamžiku. Jeho *lílá* je zjevná v nejnepatrnějším kvítku i v nejvzdálenější hvězdě. Radost, kterou můžete z rozjímání o těchto důkazech prozíratelnosti načerpat, je nepopsatelná. Kršna v Gítě pravil, že je vždy s každou radostnou bytostí. Buďte sami radostní a snažte se, aby se druzí na vaší radosti podíleli. Je špatné omezovat se jen na sebe a být ve svém egocentrismu šťastný.

Třetí stadium se nazývá *vásanatattva*. Zde se vás chopí vaše úzce omezená sobecká vůle a zotročuje vás. *Vásana* je síla sklonů, zakořeněných jako důsledek otročení smyslům po dlouhé věky. Musíte přemoci jejich sotva postižitelný dopad na vaši vůli a osvobodit ji z jejich zajetí.

Pěstujte postoj nepřipoutanosti a indiferentnosti a své tužby obcházejte modlitbou a systematickým cvičením. To vás povede k řádnému chování (*dharma*) a k pravdě. Pak si zasloužíte být nazváni „sloupem spravedlnosti a pravdy (*dharma stambha, satja stambha*)". To se také nazývá védánským hlediskem. Védánta neznámá útěk z domova, společnost mužů

a vyhledávání samoty v džungli. (Domov vás zaručeně bude pronásledovat všude, kamkoliv se uchýlíte.) Předpokladem je rozpoznání toho všeho (*idam*) jakožto božské plnosti (*púrna*) a odevzdání všech myšlenek, slov a činů Božství. Až získáte védánský vhled, každé místo bude pro vás Kailás.

Když se Bohu zalíbí ve hře (Lílá), má jeho hra osm podob

Slunce nemůže osvítit Boha; Bůh osvětluje vše, včetně Slunce. Vlny mohou říkat, že patří moři, nemohou však tvrdit, že moře patří jim. Jedinec může Bohu říci: „Jsem tvůj“; nemůže říkat: „Ty jsi můj.“ Bůh je opora, vy jste to, co oporu potřebuje. Věčná boží sláva (*nitjavibhúti*) udržuje boží hru stejně tak, jako moře dává vzniknout vlnám. Když se Bohu zalíbí ve hře, má jeho hra osm podob: podobu absolutní čistoty (*šuddha brahmamají*), pohybu a klidu (*čará-čaramají*), světla (*džjótirmají*), hlasu (*vángmají*), stálé blaženosti (*nitjánandamají*), překračování tohoto i příštího světa (*parát paramají*), očarování kouzlem iluzí (*májámají*) a podobu skvoucí bohatstvím (*šrírají*). Bůh bez atributů se zmocní mysli, inteligence a ega a zrodí se *lílá*!

Zkušenosti bdělého stavu ustoupí snům; nové zkušenosti ustoupí hlubokému spánku. Také bytí se ztrácí v procesu stávání se. Kristus pravil: „Život se ztrácí ve snech.“ Ale vše, co je prožíváno v kterémkoliv z těchto tří stavů, má svůj základ v zásadní pravdě, která je Bůh – tak jako strach, rozrušení a činnost zabíjení hada povstávají z provázku, který byl mylně za hada považován.

Svou láskou objímejte všechny věci a všechny bytosti

Proto se musí člověk snažit uprchnout z tohoto klamu a dosáhnout stavu plně osvícené moudrosti. Nejlepší duchovní disciplína, která mu v tom pomůže, je láska. Pěstujte malé zrníčko lásky, které ještě lne k „já“ a „mé“, dejte mu vyklíčit v lásku ke skupině vašich blízkých, vyrůst v lásku k celému lidstvu, aby své větve rozprostřela nad všemi zvířaty, ptáky, šplhavci a plazy, a objala všechny věci a bytosti ve všech světech. V lásce postupujte od méně k více, od

úzké k širší. Prohlášení „od nepravdy k pravdě“ není správné; postup vede vždy od menší pravdy k té pravdě, která je Bůh.

Zde je božský příběh, který pojednává o lidské čamtivosti. Jednoho pěkného dne si na nebi Śríman Nárájana a jeho choť Lakšmí krátili čas povídáním, když vstoupil potulný pěvec Nárada a upoutal jejich pozornost. Nárájana se Nárady zeptal, zda jsou obyvatelé země šťastni. Nárada odpověděl, že na základě toho, že uctívají Nárájana a získali jeho milost, jsou docela prosperující a šťastní.

Když to uslyšela Lakšmí, bohyně bohatství, propadla žárlivosti a zlobě, protože její podíl účasti na lidském štěstí nebyl uznán. Vyzvala Náradu, aby dokázal, že je Nárájana na zemi uctíván více než ona.

Bohyně Lakšmí přijímá výzvu

Nárájana její výzvu přijal, oblékl oranžové roucho a sestoupil mezi vesničany a obyvatele měst jako mnich, kázající duchovní cestu. Lidé se sbíhali v tisících, aby na shromážděních vyslechli jeho okouzující kázání. Následovali ho z místa na místo a horlivě jej uctívali, takže byl unášen obrovskou vlnou oddanosti a zbožňování.

Lakšmí to viděla a nedokázala se ubránit žárlivosti, která ji přemohla. Proto si i ona oblékla roucho askety (*sannjásin*) a sestoupila právě na to místo, které si pro sebe získal Nárájana. Její jiskřivá přítomnost lidi přitahovala a mnozí opustili shromáždění, na nichž promlouval Nárájana, a slunili se v záři její přítomnosti.

Někteří ji zvali na večeri do svých domů. Ona souhlasila, ale řekla, že učinila posvátný slib nejíst z jiných talířů, než z vlastních. Prohlásila, že si přinese vlastní talíř, misku, pohár a tak dále. Hostitel její žádosti velice rád vyhověl, protože měl o jednu z mnohých starostí méně!

Lakšmí si vzala s sebou do hostitelova domu talíř, misku a pohár, všechny tři nádoby z ryzího

zlata! Hostitel ji pro tuto okázalost a ukázkou bohatství o to více obdivoval a uctíval a byl překvapen a na výsost potěšen, když Lakšmí po večeri prohlásila, že zlaté nádoby nechá hostiteli, protože i to je součástí jejího slibu!

Když se rozšířila zvěst o tom, jak je výhodné zvát Lakšmí na večeri a prokazovat jí úctu, všichni se hlučně domáhali její milosti, miliony opustily Nárájanovy proslovy a prodlévaly v blízkosti dárkyně zlata. Lidé se k Nárájanovi modlili, aby se vrátil, odkud přišel, protože nemají čas ho přijmout a vyslechnout. Lakšmí zabírala veškerou jejich pozornost!

Pravda podněcuje spravedlivé chování

Nárada pak položil Lakšmí otázku: „A koho uctíváte vy, prosím?“ Lakšmí odpověděla: „Inu, přece uctívám Nárájana.“ Na to odpověděl Nárada: „Pak vězte, že je to Nárájanova milost, která vám umožňuje podarovat lidi zlatými dary, pro které vás zbožňují.“

Tím byla pokořena Lakšmíina pýcha, ale pošetilost lidí trvá dál. Člověk zbožňuje pozemské bohatství (*vasudhéva*), a ne Božství sídlící v nitru (*vásudéva*), uctívá Lakšmí, ne Nárájana!

Spravedlivá činnost je podněcována pravdou. Pravda je základním učením všech vyznání, tak jako mravnost i láska. Tuto trojici jsem přišel nastolit. Dnes je Gurupúrnimá. Ráno jsem položil základní kámen k Pilíři pravdy, který podpírá a udržuje dvojici ctností – lásku a mravnost.

Museli jste si povšimnout, že podle védského rituálu bylo místo, kde bude pilíř postaven, posvěceno zrny devíti druhů obilí, rostoucího na zemi, a devíti drahokamy, nalézajícími se pod zemí. Představují devět forem oddanosti (*bhakti*), devět stupňů na cestě člověka k Bohu (*navavidhabhakti*). Z nich nejdůležitější je nesobecká služba (*séva*) bližním. Vyzývám vás, abyste se plně tomuto úkolu oddali a žili s plným vědomím, že služba je vaší první povinností k sobě samým.

Ozvěna z retreatu v Krkonoších - srpen 2016

„Poslední víkend v srpnu jsme se v pátek k večeru sjížděli v Krkonoších, ve Vítkovcích, na chatě Eliška, kde se pořádal letošní retreat. Autem jsme stoupali vysoko, až těsně pod vrcholky hor. Naskytl se nám překrásný výhled do otevřené krajiny a zavoněl nám svěží vzduch. Uvítali nás přátelé, kteří přijeli dříve, aby přichystali večeri a zorganizovali ubytování. Sotva jsme vystoupili z aut, dostali jsme osvěžující nealko nápoj mochito. Jak milé! Po výborné večeri jsme si společně zazpívali bhadžany a upřesnili program na druhý den.

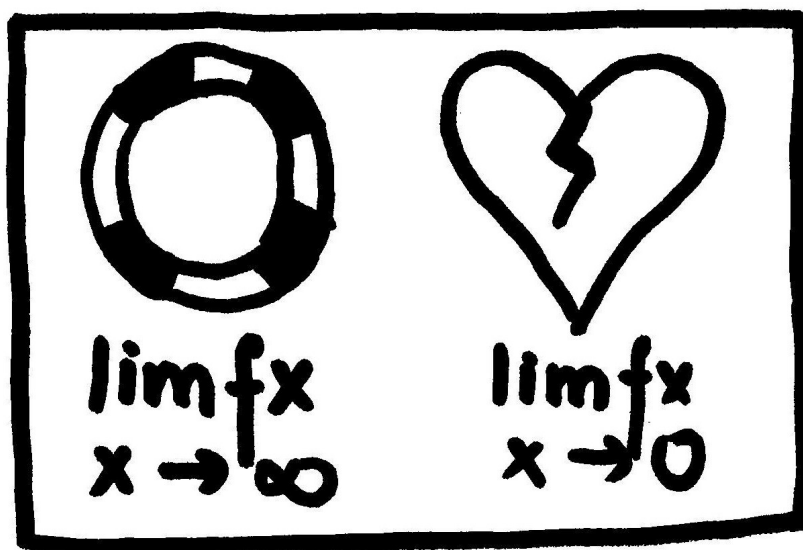
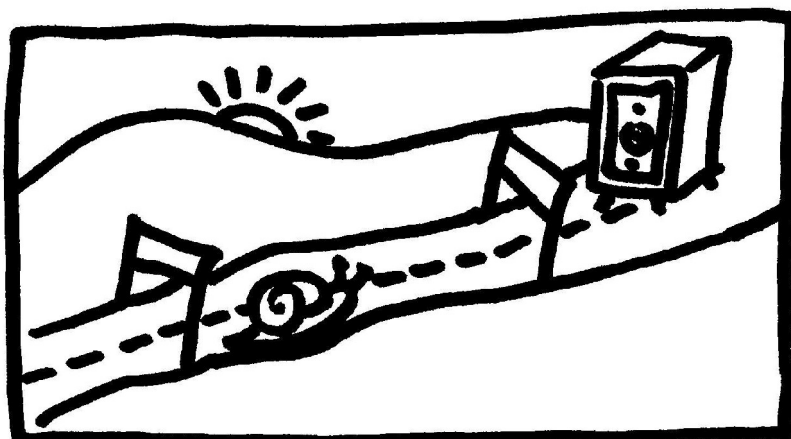
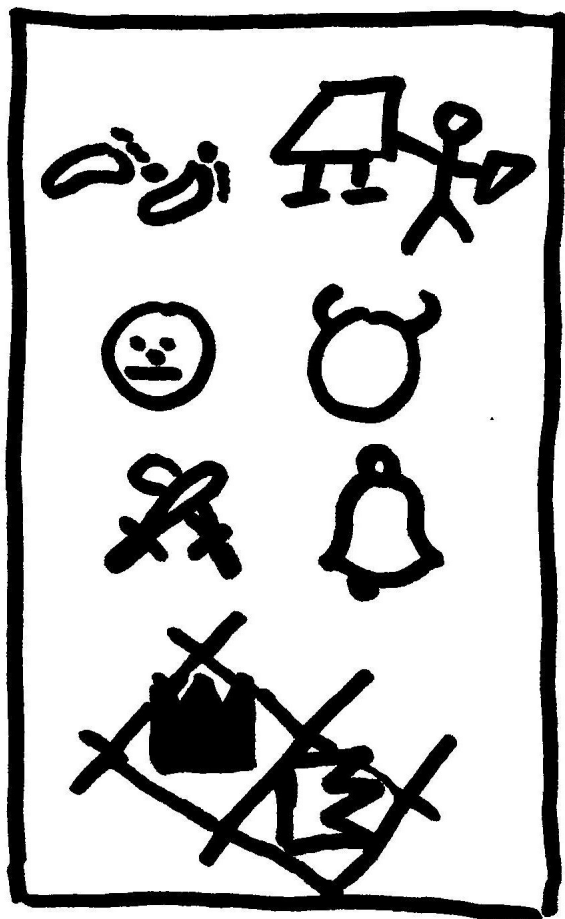
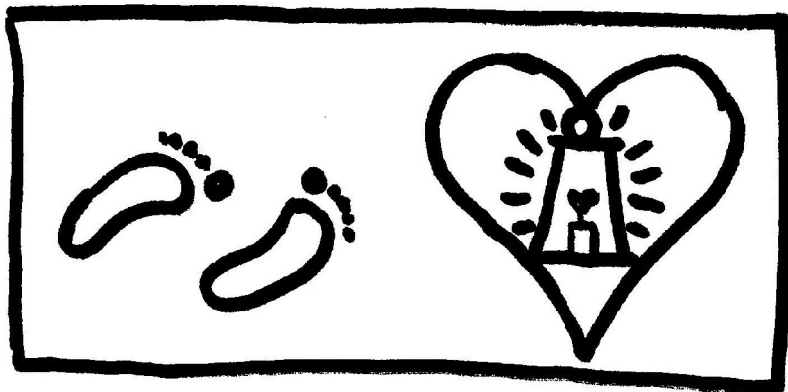
Někteří ráno vstali velmi brzy a při východu slunce na paloučku zpívali védy. Bylo krásné slunné ráno a i celý den pak byl jako vymalovaný. V 7 hodin začínal oficiální program zpěvem véd a bhadžanů. Po snídani se ti zdatnější vydali na túru po horách. Další šli jen na procházku v blízkosti chaty, kochali se krásou krajiny a nasávali energii okolních lesů. Oběd už byl vařený od rána, takže si mohli dát ještě sladký doušek odpočinku. Ostatní se zase jeli v teplém dni vykoupat na koupaliště. Ale ouvej! Ti nejzdatnější, lamači rekordů, šplhající na horu Šerín a Černou skálu, málem na zpáteční cestě volali o pomoc. Tomáš některé musel odvážet autem... Horské sluníčko jim vysálo síly. Po dobrém obědě a odpočinku byli ale zase brzy fit. Těšili jsme se na podvečerní program na terase chaty, kdy Vidjay, Sáí Bábův student z Putthaparthi, vyprávěl zážitky se Svámím. Naslouchali jsme mu jedním dechem a prožívali s ním jeho nezapomenutelné okamžiky z Jeho blízkosti a životní ponaučení, která dostal. Pak jsme zpívali bhadžany a ulehli ke sladkému spánku. Nedělní ráno „skřivánci“ zase při východu slunce zpívali védy. Pilné včelky a čmeláci vařili chutnou kaši ke snídani a další dobrotu a připravovali základ na oběd. V 7 hodin začal program zpíváním véd a bhadžanů. Nádherná energie Svámího milosti nás všechny propojovala. Protože bylo krásně, vyrazili jsme ještě na procházku po nádherném okolí. Poté jsme měli studijní kruh na téma - Sáí Bábův ášram v České republice. Toto téma nás naplnilo radostí. Ti starší, toužící i u nás v republice po duchovním klidu ášramového života, byli mile překvapeni, že mladí Sáí oddaní chápou jejich potřebu a v této touze se s nimi spojují. Ustanovil se přípravný výbor, který bude pod Svámího vedením na projektu pracovat. Pak jsme s chutí snědli oběd připravený společnými silami, poseděli ještě na terase, uklidili chatu a pak nastalo loučení. Protože se nám na chatě Eliška a v jejím okolí opravdu moc líbilo, sejdeme se po roce znovu na stejném místě! Sotva jsme nasedli do aut, začalo poprchávat, to nám ale vůbec nevadilo. Rozjeli jsme se do svých domovů s radostí ze společně prožitých dní, s pocitem naplnění a srdcí plných Svámího lásky a milosti.“

S láskou Alena

Stránka (nejen) pro děti

Na celostátním setkání jsme luštili, jaké Svámího citáty jednotlivé obrázky skrývají, není to úplně jednoduché, tak uvádíme i správné řešení na str. 24.

AKTIVITY SATJA SÁÍ ORGANIZACE ČR

Kontakty:

Webové stránky: www.sathyasai.cz
Obecné informace: info@sathyasai.cz
Objednání knih, CD a DVD: objednavky@sathyasai.cz
Objednání časopisu: casopis@sathyasai.cz

Přehled plánovaných aktivit SSO v roce 2016:

23. 10. 2016 Serve The Planet – zaměřeno na zvířata z útulků, plánujeme jejich vyvenčení
20. 11. 2016 Akhanda bhadžany – u Burešových, Praha 8, 10 – 16 hodin
26. 11. 2016 Oslava Svámího narozenin – Praha 4, viz samostatná pozvánka v tomto čísle,
Dům ochránců přírody, 10 – 17 hodin, poblíž Sue Ryder
22. 12. 2016 Vánoční setkání – v kapli Domova Sue Ryder, 17 – 20 hodin
Plánujeme pomoc potřebným v zimním období, další informace po říjnové schůzce členů.
Bližší informace o těchto akcích přineseme v dalších číslech, nebo je žádejte na: info@sathyasai.cz.

Pravidelná setkání v Praze:

Pravidelná bhadžanová setkání každý čtvrtek od 18 hodin

POZOR, od října probíhají veškeré aktivity pražského Sái centra na adrese:
Domov seniorů Sue Ryder, Michelská 1/7, 140 00 Praha 4 – ZMĚNA - v kapli Domova.
Dopravní spojení: Tramvaje č. 6 a 11, autobusy č. 124, 139, 196 - zastávka Michelská.
Více informací na: info@sathyasai.cz nebo na tel. čísle 774 829 043 (Pavel).

Studijní kruh

Vždy 2. čtvrtek v měsíci od 17:00 bude probíhat před bhadžanovým setkáním pravidelný studijní kruh, a to na výše uvedeném místě v Domově seniorů Sue Ryder.

Mimopražská setkání se zpíváním duchovních písní:

Nové Strašecí - 1x měsíčně, každou třetí neděli v měsíci mimo prázdnin od 14 hodin.

Termíny: 16. 10., 20. 11., 18. 12. 2016

Adresa a bližší info: nove.straseci@sathyasai.cz nebo tel. 313 572 933 (Standa a Jindra).

Sái skupina Brno – mimo prázdnin každou první neděli v měsíci od 15 hodin.

Termíny: 2. 10., 6. 11., 4. 12. 2016

Kde: v čajovně na Mendlově nám. 11, čtyři zastávky tram č. 1 od Hlavního nádraží.

Bližší info na tel. 731 737 432 (Týna).

Aktivity služby

Átmaséva v Hohenpriessnitzu v Německu:

K této aktivitě je stále možné se připojit. Bližší info vám podá Tomáš na tel. 776 873 219.

K tomuto tématu si můžete též přečíst „Rozhovor s Markusem“ v číslech 113 a 114 časopisu.

Aktivity mládeže

Probíhají občasně schůzky mládeže a různé mládežnické projekty. Pokud byste se rádi zapojili, kontaktujte nás e-mailem na: info@sathyasai.cz.

Vzdělávací aktivity

Evropské Satja Sái vzdělávání – ESSE – Komplexní systém vzdělávání v lidských hodnotách a duchovním učení **pro dospělé**. Více na: info@sathyasai.cz.

Knihovna – knihy, časopisy, audio- a videokazety, CD, DVD v češtině i v angličtině si můžete zapůjčit v Sái centru Praha na každém setkání.

Vydávání knih, CD, DVD – přehled na webových stránkách – možno zakoupit na našich setkáních nebo objednat mailem na: objednavky@sathyasai.cz.

Časopis Sái Rám – je vydáván jednou za dva měsíce; obsahuje Sái Bábovy promluvy, další texty, aktuální informace o aktivitách Satja Sái organizace – možno zakoupit na našich setkáních nebo objednat na emailu: casopis@sathyasai.cz. V elektronické podobě lze časopis stáhnout z webových stránek.

Z obsahu tohoto čísla:

název	strana	název	strana
Promluva I. – Jóga márga	2	Promluva II. – Plnost minus plnost	17
Sái inspiruje	1, 4, 12	Ozvěna z retreatu v Krkonoších	20
Gíta váhiní – Svaté slovo boží	5	Stránka (nejen) pro děti	22
Ozvěny ze SSI Youth Festival 2016	13	Kontakty, aktivity SSO	23-24
Pozvánka na oslavu Sái Bábových narozenin	16	Sái inspiruje – citáty (řešení ze str. 22)	24

© Autorská práva na převzaté texty vlastní, s výjimkou textů původních, Sri Sathya Sai Books & Publications Trust (dále „SSSBPT“), Prašánti Nilajam, Indie a nikdo nemá právo tyto texty, ani jejich části, přetisknout bez povolení SSSBPT.

Písemný kontakt: Satja Sái vzdělávací centrum, Husinecká 4, Praha 3, 130 00, e-mail: info@sathyasai.cz

Objednávky knih, CD a DVD na: objednavky@sathyasai.cz

Objednávky časopisu na: casopis@sathyasai.cz

Předplatné na rok 2016 pro předplatitele z Čech činí 245,- Kč.

Předplatné zasílejte na konto: 51-0661630237/0100, variabilní symbol 23, možno též použít složenku typu A, adresa: Satja Sái vzdělávací centrum, Husinecká 4, Praha 3, 130 00.

Správné řešení k obrázkům ze str. 22, citáty Satja Sái Báby:

Přišel jsem, abych zažehnul lampy lásky ve Vašich srdcích
Následujte učitele, postavte se d'áblu, bojujte do konce a ukončete tu hru
Začněte brzo, jed'te pomalu, dorazte bezpečně
Vždy pomáhejte, nikdy nezraňujte...

